T4512
Accn no 23349
OFFICE OF THE CURATOR GOVT. ORIENTAL MANUSCRIPTS LIBRARY
GOVT. ORIENTAL

தேனோலை

திப்பாசிரியர்:
கொடுமுடி சண்முகப் பிரகதம்

தேனோலை - 26

தேனோலை

காலாண்டிதழ்

இதழ் 26 அக்டோபர் 1980

தனி இதழ் ரூ. 2 ஆண்டுக் கட்டணம் ரூ. 8

பதிப்பாசிரியர்

கொடுமுடி. சண்முகப் பிரகதம்

11-B, இரண்டாவது அவின்யு

இந்திரா நகர், சென்னை-600020.

ஆசிரியர் ஆயம்

புலவர். செ. இராசு, B. Litt., M. A.

பெ. அர்த்தநாரீசுவரன் M. A., M. Phil.

கரூர்க் கோட்டை

தேனோலை 25, 26 இதழ்களில் கொங்கு நாடு பற்றிய பல ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் வெளியாகின்றன.

கரூர்க் கோட்டை என்ற கட்டுரையின் முன்பகுதி சூலை இதழில் ...ளியாயிற்று, அதன் தொடர்ச்சி அடுத்த பக்கம் காண்க.

புக்கானன் வந்தபோது திப்பு சுல்தான் போரில் வீர மரணம் எய்துவிட்டார். அவர் ஆட்சியில் இருந்த கொங்குநாடு வெள்ளையர் ஆட்சிக்கு முற்றுமாகக் கைமாறி விட்டது. பவானியும், தாராபுரமும் மாவட்டத் தலைநகரங்களாக இருந்தன. தாராபுரத்தில் ஆட்சி செய்த (கலெக்டர்) ஆட்சியாளர் மேஜர் மேக்லியட் அவர்களின் ஆட்சியில் கரூர் இருந்தது. ஒரு குதிரைப் படை,கரூர்க் கோட்டையைக் காத்துவந்தது.

தான் சென்ற பிற ஊர்களிலெல்லாம் போரினால் நேர்ந்த அழிவுகளையும், இழப்புகளையும் கூறிவந்த புக்கானன் அவர்கள் கரூரில் சேதம் பற்றி ஒன்றும் குறிப்பிடவில்லை. அதனால் ஏற்படும் யூகம் யாதெனில், போரிட வந்த வெள்ளையர் படையை, உள்ளூர்ப் படை எதிர்கொண்டு தாந்தோனியிலேயே சந்தித்துக் கொண்டது. அங்கே நிகழ்ந்த போரில் வென்ற வெள்ளையர், கோட்டையை எளிதில் அடைந்தனர் என்பதாகும்.

கரூர் கோட்டை மிகவும் பெரியதாகவும், பசுபதீசுவரர் ஆலயத்தைக் உள்ளடக்கியும் இருந்ததாக அறிகிறோம். காலப்போக்கில் கோட்டை அழிந்துவிட்டது. கரூரில் புதை சாய்க்கடைத் திட்டங்களுக்கு அகழ்ந்த போது கோட்டையின் அடித்தளப் பகுதிகள் கிடைத்ததாகப் பொதுமக்கள் கூறுகின்றனர். இன்னொரு கருத்தும் உள்ளது. அகழ்வில் கிடைத்ததை பிற்காலக் கோட்டையின் பகுதி அல்லவென்றும், காலத்தால் மிகவும் முற்பட்ட அமைப்புக்களாக (சுமார் ஈராயிரம் ஆண்டுகள்) இருக்கலாம் என்றும் கருதப்படுவதாக கொக்கம்பட்டி ஊ.ஒ. துவக்கப்பள்ளி ஆசிரியரும், வரலாற்று மாணவருமான திரு. மாணிக்சம் அவர்கள் கூறினார். அகழ்வுப்பொருட்கள் மீண்டும் ஆராயப்படுவது மிகவும் இன்றியமையாததாகும்.

உடனே செய்ய வேண்டியவை

இந்தப் போர்ச்சின்னம் உடனடியாகப் பாதுகாப்பில் வர வேண்டியது மிகவும் இன்றியமையாதது. விடுதலை நாள் வெள்ளி விழா ஆண்டில் பழைய வரலாற்றுச் சின்னங்களை, வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவர வேண்டும். பழுதுபட்ட சுற்றுச் சுவரைப் புதுக்கி, உள்ளிடத்தைத் துப்புறவாக்கி, உள்ளூர் சுற்றுலாப் பகுதியாக மாற்றலாம். மாணவர்களுக்கு வரலாறு பயிற்றுவிக்கும் ஆசிரியர்கள், அவர்களை அழைத்துச் சென்று காட்ட வேண்டும். போரில் யார் வென்றாலும், தோற்றாலும், அது வீரம் செறிந்த மண் ஆகிறது. இளைஞர்கள் எழுச்சிகொள்ள அது மிகச் சிறந்த இடம். தற்போது அங்கு வாழும் கற்றறிந்த மக்கள்கூட இந்நினைவுச் சின்னம் பற்றி அறியாமலிருப்பது வருத்தத்திற்குரியது.

எனது முடிவு

வீரம் காட்டும் எந்த ஒரு சிறு நிகழ்ச்சிக்கும், 'சிந்து', 'கும்மி' பாடல்கள் தோன்றி வழங்குவது அப்பகுதியின் சிறப்பாகும். சிறு, சிறு கொலைச் செய்திகள் கூட நாட்டுப் பாடலாகி மக்களிடம் உலவும். ஆனால் இப்போர் பற்றிய செய்திகளோ, குறிப்போ எந்த உருவத்திலும் மக்களிடம் காணவில்லை. போர் நடந்தது, அப்போது ஆளும் உரிமை எடுத்துக்கொண்ட திப்பு சுல்தானுக்கும் பின்னர் வென்ற வெள்ளையருக்கும் ஆகும். இருபக்கத்திலும் அப்பகுதித் தமிழ் வீரர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் படைகளில் பணி யாற்றுவதை ஒரு தொழிலாகவே கருதி வந்துள்ளதை, திரு. புக்கானன் அவர்கள் ஈரோட்டில் இருந்தபோது குறித்து வைத்துள்ளார்.

இருந்தபோதிலும் இவ்விரு ஆட்சிகளையும் பொதுமக்கள் ஒரு பொருட்டாக எடுத்துக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. இப்போர் பற்றிய செய்திகள், முற்றும் விவசாயிகளான மக்களை எந்த விதத்திலும் பாதிக்கவில்லை என்பதோடு கவுரவம் இல்லை என்றே தெரிகின்றது.

எழுமாத்தூர்

வீரங்காட்டி வீழ்ந்த பேருக்கு வீர வாழ்த்துப் பாடுவதோடு மட்டும் நின்றுவிடாமல் அவர்களை நம்பி இருந்தவர்களின் வாழ்க்கைப் பொறுப்பினையும் தனதாகத் தமிழ்ச் சமுதாயம் எடுத்துக் கொண்டுள்ளது, ஒரு நடுகல்லால் விளங்குகின்றது. இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் முதுகுடி ஒரு சிற்றூர், அதன் அருகில் கருங்குளம் என்ற பெரிய ஏரி ஒன்று இருந்தது. இன்னும் இருக்கின்றது. பதின் மூன்றாம் நூற்றாண்டில் ஒரு நாள் அந்தக் குளத்தின்கரையில் ஒரு உடைப்பு நேர்ந்து விட்டது அந்தக் குளத்தின் நீராணியாக இருந்த பெருந்தேவப் பள்ளன் தக்க சமயத்தில் அதைக் கண்டு பிடித்து விட்டான்.கடமை பிடர் பிடித்து உந்தவே தனி ஒருவனாக இருந்து அந்த உடைப்பை அடைப்பதில் வெற்றி கண்டான். ஆனால் அந்த பெரு முயற்சியில் அவன் உயிரிழந்தான். அவனுக்கு ஒரு இளம் பெண் இருந்தாள். அவளைக் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பினை அந்த ஊர் மக்கள் ஏற்றுக் கொண்டனர். தக்க வேளையில் ஏரிக் கரையைச் செப்பனிட்டு அந்த ஆண்டு விளைச்சல் பாதிக்காமல், ஊராருக்கு உணவளிக்கும் வகையில் ஏரியைக் காத்த அவன் வீரத்தைப் பாராட்டி, அவன் மகளின் வாழ்க்கைச் செலவுக்காக அவ் ஊரில் அரை மா நிலம் ஒதுக்கிவைத்ததோடன்றி அவன் நினைவாக ஒரு கல் நட்டு அதில் இந்த விவரத்தையும் பொறித்து வைத்துள்ளனர் அவ்வூரார். ஊருக்கு உழைக்கும் பணியில் உயிரிழக்கும் தொண்டர்களின் கடமையை ஊராரே ஏற்றுநடத்தும் சமுதாய அமைப்பு இருந்ததை இந்நினைவுக் கல்லால் அறிகின்றோம்.

குலைசேகர தேவ
ர்க்கு யாண்டு 34வ
துக் கருங்குளத்திர்க்
கு ஒரு பழி உண்
டான படியாலே
இப்பழிக்கு இவ்வூர்
குரும்பரில் பெரிய
தேவப் பள்ளன் அணை
வெட்டிப் போகையா
லே இவன் மகளுக்கு
ஊரார்களிட்ட உதி
ரப்பட்டி குடுத்தபடி தபான
வ நிலம் அரைமா அணை
நிலம் சக்திராத்தவன்
மானி போவிப்பார்
கா.......................

(புலவர் செ. இராசு படித்து வந்தார்)

செங்கம் நடுகல் வீரர்களில் குறிப்பிடத்தக்க சிறப்பு வாய்ந்தவன் சாகாடைச் சிற்றன். சிற்றன் என்பது அவன் இயற் பெயர். சாகாடை என்பது அவன் சார்ந்த கொங்குச் சமுதாயத்தின் குடிப் பெயர். கொங்கு இருபத்து நாலு நாடுகளில் ஒன்றான பூந்துறை நாட்டின் நான்காவது பேரூரான எழுமாத்தூரைச் சேர்ந்தவன், இன்றும் அவ்வூரில் சாகாடை, பனங்காடைக் கூட்டத்தைச் சார்ந்தவர்கள் வாழ்கின்றனர். கொங்கு வேளாளரில் ஒரு வகையினர்,

மீகொன்றை நாட்டுப் புளியூர் எருமை மந்தையைப் பகைவர் அல்லது கள்ளர் ஓட்டிச் சென்றுவிட்டனர். அவ்வமயம் அங்கிருந்த சாகாடைச் சிற்றன் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து சென்று அவ் வெருமைத் தொறுவை மீட்கும் பணியில் ஈடுபட்டான். அப்பணியில் ஏற்பட்ட பூசலில் மணிக்கலவடவூரில் உயிர் நீத்தான். அவனுக்கு நடுகல் எடுக்கப்பட்டுள்ளது.

இதில் என்ன சிறப்பு ? நடுகல் வாசகம் இதை நன்கு உணர்த்து கின்றது. பெயரும் பீடும் என்ற சொல்லிற்கேற்ப முதல் வாக்கியத்தில் அவன் பெயர் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. முதல் வாக்கி யத்தில் அவன் பூசல் ஓடிய பெருமை கூறிப்பட்டுள்ளது. முதல் வாக்கியத்தில் "கொங்கத்து எழுமாத்தூர் இருந்து வாழும் சாகாடச் சிற்றன்" என்றுள்ளது நோக்கத் தக்கது. அவன் வாழ்கின்ற இடம் கொங்கத்து எழுமாத்தூர்தான். புளியூரோ, மணிக்கலவடவூரோ அல்ல. சிற்றன் விருந்துக்கோ அல்வது வேறு காரணம் பற்றியோ புளியூர் சென்றுள்ளான். அந்த சமயத்தில் பூசல் நேர்ந்துவிட்டது தன் ஊர் தனது நாடு எனப் பாராமல் தவறு நிகழ்ந்த இடத்திலே வீரம் தேவைப்பட்ட இடத்திலே அதைக் காட்டியுள்ளான் அம் மறவன். உறம்பறை (உறவின் முறை) யாகச் சென்ற இடத்தில் வீரங் காட்டி வீழ்ந்து பட்டவனுக்கு எடுத்த நடுகல்லில் அவ்வூர் மக்கள் அவன் ஊரையும் நாட்டையும் குறித்து தெளிவாக எழுதி வைத் துள்ளனர்.

வீரர்கள் எந்த ஊராயினும் போரிடத் தயங்கியதில்லை என்பதும், அந்த வீரர்களையும் ஊரார் மறக்கவில்லை என்பதை யும் இதன் மூலம் அறிகின்றோம். (தொ, பொ. ஆய்வுத்துறை தொடர் எண் 1971/5]).

கொங்கு-மார்ச்சு 1973.

தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை நடத்திய கருத்தரங்கில் வாசிக்கப்பட்ட எழுத்துரை.

விசயமங்கலம்

சொர்க்கலோகம்

சொர்க்கலோகம் எப்படியிருந்ததென்று சென்று பார்த்து வந்தவர்கள் இல்லை. எல்லோரும் எப்போதும் மகிழ்ச்சியாக உள்ள இடத்தை சொர்க்கத்தோடு ஒப்பிடுவது மரபு. "சதா ஸ்வர்க்க லோகம் ஆன கோட்டை சூழ்ந்த" நகரம் என்று கல்வெட்டுகளால் புகழப்படுவது விசயமங்கலம்.

அமைவிடம்

கோவை மாநகரிலிருந்து பவானி செல்லும் தேசீய நெடுஞ் சாலையில் 70 கிலோ மீட்டர் தொலைவில் உள்ளது. விசயமங்மலம் ஒரு காலத்தில் கோட்டை கொத்தளங்களுடன், கொங்கு நாட்டுக் கோநகர்களில் ஒன்றாகக் திகழ்ந்தது கங்க மன்னர்களின் இரண் டாவது தலைநகரமாகத் விளங்கியிருந்தது. தமிழ்ச் சங்கம் ஒன்று சிறப்புடன் நடந்தது. பல அரிய தமிழ் இலக்கண, இலக்கிய நூற்கள் அரங்கேறியுள்ளன.

கொங்கு 24 நாடுகளில் ஒன்றான குறுப்பு நாட்டிற்கு முதன்மை நகரம் விசயமங்கலம் "குறுப்பு நாட்டு விசையமங்கலம்" என்றே பல கல்வெட்டுத் தொடர்கள் இதனைக் குறிப்பிடும் தமிழ் மங்கை என்றும், செந்தமிழ் மங்கை என்றும் விசயாபுரி என்றும் வழங்கி வந்துள்ளது.

தமிழ்ச்சங்கம் :

பூஜ்யபாதரின் சீடராகிய வச்சிரநந்தி கி.பி. 470ல் மதுரையில் தமிழ்ச் சங்கத்தை புதுப்பித்தார். மதுரையில் சமணர்களுக்குச் சற்றுத் தளர்வு நேர்ந்த போது, அவர்கள் கொங்கு நாடு வந்தடைந் தனர். அப்போது தலைக்காட்டைத் தலைநகரமாகக் கொண்டு அரசாண்ட கங்க மன்னர்கள் கொங்கு நாட்டு விசயமங்கலத்தைத் தமது கலைமலர் நகரமாகக் கொண்டிருந்தனர். தமிழ்ப்பகுதியின் சீர்மிகு நகரமாக விளங்கியது. தமிழ்க்கலையும் பண்பாடும் வளர்க் கப்பட்டது. புலவர்கள் கூடி தமிழாய்ந்தனர்.

இடைக்காலத்தில் சமண முனிவர்கள் இயற்றிய பல நூற்கள் இங்கு அரங்கேறின. அவற்றில் தலையாயது பெருங்கதை.

பெருங்கதை

பெருங்கதையை இயற்றியவர் "கொங்குவேள்" என்பார். கொங்குவேள் மாக்கதை" என்று புலவர் வழங்குவர். சொற்சுவை, பொருட்சுவையில் சிலப்பதிகாரத்துக்குஇணையாக மதிக்கப்படுவது பெருங்கதை. குணாட்டியர் பைசாச மொழியில் இயற்றியதையும், துர்விநீதன் என்ற கங்கமன்னன் வடமொழியில் எழுதிய "பிரகத்கதா" என்ற காவியத்தை அழகிய தமிழில் வடித்தவர் கொங்குவேள். மாமன்னன் உதயணன் வரலாற்றை கூறுவது பெருங் கதை நாடு, நகர வருணனைகளில் தமிழ்நாட்டின் ஈடில்லாச் சிறப்பினை ஏற்றிச் சொல்வது அறிந்து அனுபவிக்கத்தக்கன.

கொங்குவேள்

பெருங்கதை அரங்கேறியது விசயமங்கலச் சங்கத்திலாகும். புலவர்களின் உரையாடல் தமிழ் விருந்தாகும். கம்பன் வீட்டுக் கட்டுத்தறியும் கவிபாடும் என்பது பழமொழி. அதைப்போலவே கொங்குவேள் அவர்களின் பணிப்பெண் புலமை மிக்கவளாகத் திகழ்ந்துள்ளாள். தறுக்கித்திரியும் புலவர்களுக்குத் தன் பணிப் பெண்ணை விட்டே பதிலிறுக்கச் சொல்வாராம்.

நீதப் புகழத யேந்திரன் காதை நிகழ்த்துதற்குக்
கோதற்ற மங்கையின் மூன்று பிறப்புற்ற கொள்கையன்றி
மேதக்க சொற்சங்கத் தார்வெல்க கொங்குவே ளடிமை
மாதைக் கொண்டுதரஞ் சொன்னது வுங்கொங்கு மண்டலமே.

என்ற கொங்கு மண்டல சதகம் பாடும்.

விஜயமங்கலத்தில் உள்ள சந்திரப் பிரபா தீர்த்தங்கரா ஆலயத் தில் நான்கு புலவர்களும், அடிமை மாதும், கொங்குவேளும் கற்சிலை களில் வடித்து வைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

இக்கோயிலின் இடிபாடுகளில் உள்ள அழகான வேலைப்பாடு கள் கொண்ட ஒரு கல்லில் தேவநாகரி வடிவில் கல்வெட்டு ஒன்று உள்ளது.

ஶ்ரீபிரகத் கதா லாவண்ய ரத் ப்ரதாபஹ என்பது அதன் வாசகம். பெருங்கதையின் புகழிலும் அழகிலும், பெருமையுறுகிறது என்று பொருள்படும். பெருங்கதை அரங்கேறியது மட்டுமின்றி அவ்வப்போது இங்கு வைத்து ஓதப்பட்டிருக்கலாம் என்று கருதப் படுகிறது.

நன்னூல்

விசயமங்கலம் தமிழ் சங்கத்தில் அரங்கேறிய இலக்கண நூற் களில் தலைசிறந்தது நன்னூல் என்ற இலக்கண நூலாகும். தொல் காப்பியம் தோன்றிக் காலம்பல கடந்துவிட்டதால், அதனைச் சுருக்கி இயற்றியது நன்னூல் ஆகும். விசயமங்கலத்தை அடுத்துள்ள சீனாபுரத்தில் தோன்றியவர் பவனந்தி அடிகள். அவருக்கு ஆதரவு தந்தவன் சியகங்கன் என்ற கங்க மன்னன் ஆவன்.

> அருங்கலை விநோதன் அமராபரணன்
> திருந்திய செங்கோல் சீயகங்கன்
> மொழிந்தன னாக முன்னோர் நூலின்
> வழியே நன்னூற் பெயரின் வகுத்தனன்
> பொன் மதிற் சனகைச் சன்மதி முனியருள்
> பன்னருஞ் சிறப்பிற் பவணந்தி

என்று நன்னூற் பாயிரம் கூறும்.

> கங்கக் குருரிசில் உவக்க நன்னூலைக் கவிந்து புகல்
> தங்கப் புலமைப் பவணந்தி மாமுனி

என்று கொங்கு மண்டல சதகம் கூறும். சீயகங்களின் அலங்காரத் தோற்றம், விசயமங்கலம் சமணக் கோயிலில் இன்றும் கல்லில் வடித்து வைக்கப்பட்டுள்ளன.

திருத்தக்க தேவர் அருளிய சீவகசிந்தாமணியும் அரங்கேறியது விசயமங்கலம் தமிழ்ச் சங்கத்திலேயேயென அறிஞர் கூறுவர்.

சமணக்கோயில்

சங்ககாலத்தில் கொங்கு நாடு சேரர் வசம் இருந்தது. அதற் கடுத்த நெடுங்காலம் கங்க மன்னர்கள் ஆட்சியில் இருந்தது. அப்போது சமண சமயம் சிறந்து விளங்கியது. சமணர்களின்

இருபத்தி நான்கு தீர்த்தங்கர்களில் எட்டாவது முனிவர் சந்திரப் பிரபா தீர்த்தங்கர் ஆவர். அவருக்கு ஒரு கோயில் அமைக்கப் பட்டுள்ளது. கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே தோன்றிய தாயினும் அவ்வப்போது பல முறை திருப்பணி செய்யப்பட்டுள்ளது.

நெட்டைக் கோபுரம்

தற்போது 'நெட்டைக் கோபுரம்' என்று வழங்கப்படுகிறது. சுமார் 228 அடி நீளமும் 159 அகலமும் கொண்டது. வாத்திய மண்டபம், மகாமண்டபம், நிருத்திய மண்டபம், கருவறைகள் உள்ளன. கோயிலுக்கு வெளியே மான ஸ்தம்பம் உள்ளது. மகா மண்டபத்தில், மேல் உத்தரத்தில் ஆதிநாதர் வரலாறு நான்கு பகுதி களாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. பிறப்பு, நீராடல், தீட்சை பெறுதல், தவக்கோலம் முதலியன அவை.

கருவறையில் சந்திரப்பிரபா தீர்த்தங்கரர் பீடம் உள்ளது. கருவறைச் சுவரில் பண்டைய வண்ண ஓவியங்கள் உள்ளன. புகை படிந்து சற்றே மங்கியுள்ளன. சுமார் ஆயிரம் ஆண்டுப் பழமை யுடையனவாக இருக்கலாம்.

முன்மண்டபத்தில் மகாவீரர் பீடம் உள்ளது. மகாமண்டபத் தில் பல கற்சிலைகள் உள்ளன. மிகவும் நேர்த்தி வாய்ந்த ஆதிநாதர் வடிவம் உள்ளது. சீயகங்கள், பவணந்தி, கொங்குவேள், அடிமைமாது, புலவர்களின் சிற்பங்கள் உள்ளன. உத்தரத்தில் 24 தீர்த்தங்கரர்களையும் செதுக்கி வைத்துள்ளனர்.

பத்தினிக் கல்

"கீர்த்தி பெற்ற விளைவயல் சூழ் பத்தினிக் கோட்டம்" எனவும் இக்கோயிலை அழைப்பர். மைசூர் சிரவனபெளகுளாவில் மாபெரும் கோமதேசுவரர் சிலையை நிறுவிய இரண்டாம் நரசிம்மர், இரண்டாம் ராசய்யன் ஆகியோரின் அமைச்சராகிய சாமுண்ட ராயரின் தங்கை புளியம்மை என்பவள் சல்லேகனை விரதம் இருந்து உயிர்நீத்தசெய்தி கல்வெட்டில், உள்ளது. அப்பத்தினி குரத்தியாரின் நினைவாகவே பத்தினிக் கோட்டம் எனவும் வழங்கப்படுகிறது. கருவறை வாயிலின் வலப்பக்கம் உள்ள தூணில் மேல்பகுதியில் வர்த்தமான மகாவீரர் வடிவம், அதன் கீழே புளியம்மை வடிவம் உள்ளன. தூணில் பக்கத்தில் கல்வெட்டு உள்ளது. "ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ சாமுண்டராயன் தங்கை புளியம்மை நிசீதகைக் கல்" என்பது அதன் வாசகம். புளியம்மை என்பதைப் புள்ளப்பை எனப் பிறழ வாசித்து ஆண்பாலர் என மயங்குவாரு முண்டு.

வெள்ளாளன் சொக்கநாதன்

கோயில் கிபி 1221 ஆம் ஆண்டு ஒருதடவை புதுப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. அப்போது கிழக்கு வாயில் நிலைக்கல் வழங்கியவன் சொக்கநாதன் என்பான். "குறுப்பு நாட்டு விஜயமங்கலத்தில் வெள்ளாளன் படைத் தலைவர்களில் திருவானைக் காவுடையான் சொக்கநாதன் திருநிலைக்கால் செய்வித்தேன்" என்பது கல்வெட்டு வாசகம்.

பலஞ்சலாகை ஆனை அச்சு

கொங்கு வேளிர், தேவர் ஆச்சாரியார், மற்றும் தோழன்மாருக்கான கற்சிலைகள் உண்டாக்கி அவற்றின் வழிபாட்டுச் செலவுக்காக இரண்டு பலஞ்சலாகை ஆனை அச்சு நாணயங்களை ஒருவன் கொடுத்துள்ளான். சித்திரைப் பிறப்பு, தைப் பிறப்பு, கார்த்திகை தீபம் ஆகிய நாட்களில் வழிபாடு செய்யப்படுகிறது. வழங்கியவன் ஸ்ரீ வத்ச கோத்திரத்து சிலவர்பிள்ளை பெரிய நாட்டிற் பண்டிதப் பெருமாள் கெங்கையாழ்வான் என்பான்.

அணியாத அழகியார்

இங்குள்ள கல்வெட்டுக்கள் தீர்த்தங்கரரை 'அணியாத அழகியார்" என்று அழைக்கப்படுகிறார். திகம்பர சமணத்தவர் ஆடைகளோ, அணிமணிகளோ பூணாதவர். ஏதும் அணியாமை அழகு தருவதாகும்.

"அணிவன அணியா அழகா செய செய"

"அணியா அழகா போற்றி போற்றி"

என்று 'திருப்பாமாலை' என்ற சைவ இலக்கியம் கூறும். பரிமேல் அழகர், ஆனைமேல் அழகர் என்ற இயற்பெயர் கொண்டவர்களைக் காஞ்சிபுரம் கல்வெட்டுகளில் சந்தித்திருக்கிறேம். இங்கோ அணியாத அழகரைக் காண்கின்றோம்.

சதா சொர்க்க லோகம்

விஜய நகரமன்னர் ஹரிஹர ராயர் காலத்து கல்வெட்டு ஒன்றில் வடபரிசார நாடு நாலூர் பற்று பேரூர் நாடு வீர சோழவளநாடு ஆகிய நாட்டு மக்கள் அணியாத அழகரின் பூசைக்காக செங்கப்பள்ளி கிராமத்தையும் குளத்தையும் அளிக்கின்றனர். இக்கல்வெட்டிலேயே "சதா சொக்கலோகமாக கோட்டை சூழ்ந்த நாடு" என்று விஜயமங்கலம் அழைக்கப்படுகிறது.

நாகேசுவர் ஆலயம்

வீரசோழன் கல்வெட்டில் விஜயமங்கலம் வீரசங்காதப் பெரும் பள்ளி என்று அழைக்கப்படுகிறது. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ விசயமங்கலத்து நாயனார் வீரசங்காதப் பெரும்பள்ளி ஆழ்வார் பள்ளிச் சந்தப் பட்டயம்'' என்று தொடங்குகிறது சமணத் தலங்கள் பள்ளி என்று அழைக்கப்படும். விஜயமங்கலம் தலைமைத் தலம் ஆவதால் பெரும் பள்ளி என்றழைக்கப்பட்டது.

இக்கோயிலேயே சுமார் பத்து கல்வெட்டுகள் உள்ளன. பல காலங்களில் பரவி தொடர்ந்த வரலாறு எழுத உதவுகின்றது.

விஜயமங்கலத்தில் உள்ள சிவன் கோயில் நாகேசுவரர் ஆலயம் ஆகும். கோயிலின் உள்ளே வீர சோழன் கல்வெட்டு ஒன்று தனிக் குத்துக்கல்லில் எழுதப்பட்டுள்ளது. ''ஸ்வஸ்தீ ஸ்ரீ வீரசோழ தேவர்க்கு திருவெழுத்திட்டுச் செல்லா நின்று திருநல்லியாண்டு அஞ்சாவது, குறுப்பு நாட்டு விசயமங்கலத்து'' எனத் தொடங்கிப் பல செய்திகளைத் தருகின்றது.

கோயிலின் திருக்காம கோட்டத்து பதும வரியில் இரண்டு கல் வெட்டுக்கள் உள்ளன. கோயிலைப் புதுப்பிக்கும் போது பழைய கல்வெட்டுகளை மீண்டும் எழுதுவிக்கும் அரிய பண்பை இங்கு காணலாம்.

குலோத்துங்க சோழன், வீரராசேந்திர சோழன் ஆகியோர் காலத்தில் அளிக்கப்பட்ட நிவந்தங்கள் பற்றிய ஆணைகளை விக்ரம சோழன் காலத்தில் கோயிலைப் புதுப்பித்த போது, மீண்டும் கல்லிலே வெட்டி வைத்துள்ளனர்.

வீரராசேந்திர சோழன், சுந்தரபாண்டியன் காலத்துக் கல் வெட்டுகளும் இக்கோயிலில் உள்ளன.

திருபுவனச் சக்ரவர்த்திகள், கோனேரின்மை கொண்டான் என்று பட்டப் பெயர் பூண்ட வீரபாண்டியன் தனது ஐந்தாம் ஆட்சியாண்டில் ஒரு தடமை விஜயமங்கலம் வருகிறான். குறுப்பு மக்கள் அவனை அணுகி ''வானகப் புத்தூர் வடக்கு வாசலில் வானக் குளம் நெடுநாள் பாழ்பட்டுக் கிடக்கிறதாக'' முறையிடு கின்றனர்.

மன்னன் அந்த ஏரியைப் புதுப்பித்து 'வீரபாண்டியன் பேரேரி' என்று தன் பெயரை இடுகிறான். இவ்வேரிப் பாசன வாரம் அனைத்தும் திருக்காம கோட்டத்தாளுடை நாச்சியார் பூசைக் காக அர்ப்பணிக்கிறான்.

கரியமாணிக்காழ்வார் கோயில்

ஜைனம், சைவம் இவற்றுடன் வைணவச் சிறப்பும் கொண்டது விஜயமங்கலம், இங்குள்ள பெருமாள் கோயில் கரியமாணிக்காழ் வார் கோயில் என்றழைப்படும். மிகுந்த வேலைப்பாடுடன் கூடிய அழகிய பெருங்கோயில். இங்குள்ள கல்வெட்டு குறிப்பிடத்தக்க சிறப்புடையது. சகரயாண்டு 1202 நேரான கி. பி. 1280 ஆம் ஆண்டு எழுப்பப்பட்டது, இராசகேசரி, திருபுவனவர்மரான வீரபாண்டியனின் பதினைந்தாம் ஆண்டில் எழுதியது, இறைவனைக் சித்திரமேழிவிண்ணகர நாயனார் கருமாணிக்காழ்வார் என்று கல்வெட்டு குறிப்பிடுகிறது. சித்திரமேழி என்பது வேளாளர் குடியின் குழுப் பெயராகும். விஜயமங்கலத்திற்கு அருகில் உள்ள காத்தான் கண்ணி என்ற கிராமமே தானமாக வழங்கப்பட்ட செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும் ஸ்ரீபண்டாரத்தில் சேர்க்கப் படுகிறது. இதில் நயமான குறிப்பு கோயில் நம்பிமார் விளக்கு எரிக்க காற்றாங் கண்ணி கிராமம் சென்றால், எண்ணெயும் கொடுத்து, நம்பிமார் பசியாற உணவும் இடுவதாக இவ்வூரார் வாக்களிக்கின்றனர். எண்ணெய் அளக்கும் நாழி. குறுப்பு நாழி என்று அழைக்கப்படுகிறது, குறுப்பு நாட்டு நாழி தனிப்பெயர் பெற்றுள்ளது. குறிப்பிடத்தக்கது.

இறுதியில்

இவ்வாறு தொன்று தொட்டு மங்காசிறப்புடன் விளங்கிய விஜயமங்கலம் இன்று சிற்றூராகக் காட்சியளிக்கின்றது. புதை பொருளாய்வு திகழத்தக்க இடிபாடு மேடுகள் நிறைந்துள்ளன. அம்மேடுகளில் அவ்வப்போது பல நாயணங்கள் கிடைத்து வருகின்றன.

கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்து தொடர்ந்து வரலாற்றுச் செய்திகள் கிடைக்கின்றன. துர்விநீகள், சீயமங்கன் முதலான கங்க மன்னர்களும், வீரராசேந்திரன், குலோத்துங்கன் முதலான சோழ மன்னர்கள். வீரபாண்டியன் சத்தரபாண்டியன் போன்ற பாண்டிய மன்னர்களும் வீரசோழனைவென்ற கொங்குச் சோழனும், ஹரிஹரராயர் முதலான விஜயநகரப் பேராசர்களும் தத்தம் கொடைகளால் இங்கு நிலைபெற்று வாழ்கின்றனர்.

கொங்குவேள் மாக்கதை, பவணந்தியின் நன்னூல், கொங்கு மண்டல சதகம் இயற்றிய கார்மேகக் கோன் போன்ற ஏராளமான புலமை செம்மல்களால் புகழ் விளங்கிய கலைமலி நகரம் விஜய மங்கலம் ஆகும். ○

நன்றி : கோவை - வானொலி

தொன்று தொட்டு வரும் தொழில்கள்

கோவை, பெரியார் மாவட்டங்கள்

சுதந்திர பாரதத்தின் தொழில் நகரங்களில் முதல் பத்து இடங்களுக்குள் இடம்பெறும் தகுதி பெற்றது கோவை மாநகரம். தென்னகத்தின் மான்செஸ்டர் என்று நூல் உற்பத்தியால் பெயர்பெற்றது. கோவை மாவட்டத்தின் பிற நகரங்களும் அதற்குத் துணையாக நிற்கின்றன. பனியன் நெய்தலுக்குத் திருப்பூர், கைத்தறிப் போர்வைகளுக்குச் சென்னிமலை, கைத்தறி ஆடைகளுக்கு ஈரோடு, தரை விரிப்புகளுக்கு பவானி என்றவாறு.

இச்சிறப்புகளெல்லாம், இன்று நேற்று வந்தவையல்ல. பருத்தி விளைவிப்பும் நூல் நூற்றலும், நெசவும் பண்டு தொடங்கி இன்று வரை வளர்ந்து வருபவையாகும். நெசவுத் தொழிலைப் போன்றே சிறந்து விளங்கிய பல தொழில்களின் சிறப்பைச் சொல்லுவதே இக் கட்டுரையின் நோக்கம். கோவை மாவட்டத்தின் மிகச் சிறந்த தொழில்களை எண்ணின் முன்னிற்பன மூன்று: நூற்றல், மாடு வளர்த்தல், பொறியியல் ஆகியன.

பருத்தி

கோவை மாவட்டம் கரிசல் மண் மிகுந்தது. மழை குறைவாகப் பெய்யும் சீமை. இவ்விரண்டும் பருத்தி விளைவை ஊக்குவிக்கின்றன. அதன் விளைவாக நூற்றலும் நெசவும் பெருகியுள்ளன. பெரும்பாலும் பெண்களே நூற்புப் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளனர். அதிலும் குறிப்பாகக் கணவனை இழந்த கைம்பெண்களுக்கு இத் தொழில் பாதுகாப்பளிக்கின்றது. கொங்கு நாட்டில் கணவனை இழந்த கைம்பெண்களுக்கு 'பஞ்சு கொடுத்தல்' என்ற சடங்கு நடத்தப்படுகின்றது. "ஆளில் பெண்டிர் தாளில் செய்த நுணங்கு நுண் பனுவல் போல"[1] என்ற சங்கப் பாடலும் இதனை உணர்த்தும்.

கொங்குச் சீனாபுரத்துப் பவணந்தி தான் காணும் நூற்புப் பணியை புலவர்களின் தொண்டோடு ஒப்பிட்டுக் கூறுதல் உவகையளிக்கும்.

பஞ்சிதன் சொல்லாப் பனுவல் இழையாகச்
செஞுசொற் புலவனே சேயிழையா
கையே வாயாகக் கதிரே மதியாக
மையிலா நூன் முடியுமாறு

பனுவல் என்ற சொல் பஞ்சு கொண்டு நூற்கும் நூலுக்கும் பாடல் கொண்டு யாக்கும் நூலுக்கும் பொதுவானதே. பனுவல் என்ற பொருளிலும் 'பருத்திப் பெண்டிர் பனுவல்'[2] என வழங்குகிறது.

தறி

தறியால் நெசவு நெய்யும் பழக்கம் இருந்ததைப் பெருங்கதை யால் அறியலாம். விசயமங்கலத்துப் பெரும்புலவர் கொங்குவேள் தழுவல் நூலாகத் தமது பெருங்கதையை யாத்தார். கொங்கு நாட்டில் தாம் கண்டு கேட்டவற்றையெல்லாம் பொது வழக்காக அவர் நூலில் பிறர் மீது ஏற்றி பாடியுள்ளார். பெருங்கதைச் சான்றுகளைக் கொங்கில் நிகழ்ந்தவைகளாக் கொள்ளல் சாலும்.

உருமண்ணு வாவும் யூகியுந் தறியா
கரும மேற்கோ டெரி நூல் ஆக
பாவிடு குழலின் ஆயிடைத் திரிதர

ஆடை வகைகள்

ஏராளமான ஆடை வகைகளைப் பற்றியும் கொங்குவேள் குறித்துச் செல்கின்றார்.

புது நூல் பூந்துகில் அருமடி யுரீஇ[4]
பைங்கண் பாதிரி போது பிரித்தன்ன
அங் கோசிகமும் வங்க சதரும்
கொங்கோர் கொங்கின் கொய்ம் மலரன்ன
பைங்கேழ் கலிங்கமும் பட்டும் தூது
நீலமும் அரத்தமும் வாலிழை வட்டமும்
கோலமோடு புணர்ந்த வேறுவேறு இயற்கை
நூலிலும் உலண்டிலும் நாரினும் இயன்றன்ன[5]

பல்வேறு வண்ணங்களில் தோய்ந்த ஆடைகள் அழகு சேர்க்கின்றன.

கல்வெட்டு

மென்புடவை, பரும்புடவை, நூல் இவைகளை வண்டியிலும் எருத்தின் மேலும், தலைச் சுமையாலும் நகரத்துச சந்தைக்குச் கொண்டு சென்று, கிராமத்துக்குத் தேவையான பலசரக்குகளை வாங்கி வந்ததாகச் சர்க்கார் பெரியபாளையம் சுக்ரீவேஸ்வரர் கோயில்கல்வெட்டு கூறுகிறது.

தொழிலாளர்

நெசவுத் தொழிலில் ஈடுபடுவோர் செங்குந்தர் என்றும் கைக் கோளர் என்றும் வழங்கப்படுவர். கொங்கு நாட்டில் கோயில்கள் பல வற்றிற்கு நந்தா விளக்கு எரிக்க பொன் மூலதனமாக வைத் துள்ள செய்தி கல்வெட்டுக்களால் புலப்படும்.

இவர்கள் அரச குலத்தின் அணுக்கத் தொண்டர்களாகவும் அதிகாரிகளாகவும் இருந்துள்ளனர். சோழன் பூர்வ பட்டயத்தில் கூறப்பட்ட புதிய குடியேற்றத்தை செப்பமாக நிறைவேற்றிய பணியில் முன்னின்றனர். தேவையான போது தம் மக்களையே (சென்னிமலையில்) நரபலியாக ஈந்து, மக்களைக் கவர்ந்து வெற்றி கரமாகப் பணியினை முடிக்கின்றனர்.

பொதுவாக

நூற்புத் தொழிலில் கோவை மாவட்டம் தொன்று தொட்டு முன் னணியில் நின்றுள்ளது. கதர் வாரியம் தமது நூற்புப் பணிகளுக்குத் திருப்பூரைத் தேர்ந்தெடுத்தது சாலச் சிறந்ததாகும். கொல்லே காலம் பட்டுக் கொண்டு கதர் பட்டுப் புடவைகளும் இங்கு நெய்யப் படுகின்றன. பாரதத்தின் இன்றைய தலைமை அமைச்சர் ஆண்டு தோறும் சுமார் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட கதர் பட்டுப் புடவைகளை திருப்பூரிலிருந்து விலைக்கு வாங்கி தமக்கும், தம் குடும்பத்திற்கும் பயன்படுத்துவது நமக்கெல்லாம் பெருமை தரும் செய்தியாகும்.

இன்றைக்கு கோவையில் ஒரு நூற்பு ஆராய்ச்சி நிறுவனமும், ஏராளமான நூற்பாலைகளும் சிறந்து விளங்குவது பண்டை சிறப்பின் தொடர்ச்சியே எனில் மிகையாகாது.

மாடு வளர்த்தல்

கொங்கு நாட்டின் மிகப்பெரிய தொழில் மாடு வளர்த்தல் ஆகும். காங்கயம் காளைகள் உழவுக்கும், உழைப்பிற்கும் பேர்

பெற்றவை. இந்நாட்டு ஊர்ப்பெயர்கள் பட்டி எனவும் தொட்டி எனவும் முடிபவை கால்நடைகளின் மிகுதியாலேயே ஆகும். அக் காலத்தில் பல ஊர்களில் பெருத்த அளவில் ஒரே கூட்டமாக பண்ணையில் வளர்க்கப்பட்டன. மாடு கட்டும் இடம் தொழுவம் எனப்படும். அதன் அடியாக முருங்கத் தொழுவு, பெருந்தொழுவு, காரத்தொழுவு போன்ற பல ஊர்கள் கோவை மாவட்டத்தில் உள்ளன.

பழையகோட்டை ஆனூர் நல்லசேனாபதிச் சர்க்கரை மன்றாடியார் அவர்களின் மாட்டுப் பண்ணை உலகப் புகழ் பெற்றது. மாலை வேளையில் பண்ணை மாடுகள் பெருந்திரளாக மேவிடத்திலிருந்து தொழுவத்திற்கு வரும் காட்சி கண்கொள்ளாக் காட்சி ஆகும். பழைய கோட்டையின் பழம்பெயர் ஆனூர் ஆகும். ஆமூர் எனவும் பலவாறாக வழங்கி வந்துள்ளது. அவ்வூரில் கோயில் கட்டிய சிற்பி சோமசுந்தரன் தனக்குக் கிடைத்த தயிரில் மயங்கி பாட்டாக வடித்துக் கல்லில் வெட்டிவைத்தான்.

பணியாளர்க்கு

வயிறு நிறையச் சோறும்
வாய்க்கு வெற்றிலை பாக்கும் வாங்கித் தந்து
தயிரோடு மூவேளை யிட்ட தர்மமிது
அழகன் சர்க்கரையதாமே[6]

கொங்கு நாட்டை நினைக்கும்போதே எல்லாப் புலவர்களுக்கும் பசுக்கள் தான் நினைவுக்கு வருகின்றன. 'ஆ கெழு கொங்கர்'[7] என்றும், கொங்கர் ஆ பரந்தன்ன செலவின்'[8] என்றும், 'தம் நாட்டு ஆடு பரந்தன்னமாவின், ஆ பரந்தன்ன[9]' என்றும் பதிற்றுப் பத்து பலவாறாகக் கூறும்.

'பாறைகளை இரும்புளி கொண்டு வெட்டிய ஆழ்கிணற்றில் நீளக் கயிறு கொண்டு சிறிய முகவையில் இறைத்தூற்றும் நீரில் மொய்கின்ற மாடுகள்[10]' என்ற வருணனை எக்காலத்துக்கும் பொருந்துமன்றோ?

தமிழ் நாட்டின் பிறபகுதிகளில் மாடு வளர்ப்போர் இடையர் எனப்படுவர். அங்கு பாலுக்காக மட்டுமே அவை பயன்படுகின்றன. ஆனால் கொங்கு நாட்டில் வேளாளர்கள் தம் பண்ணைப் பணிகளின் ஒரு கூறாகவே மாடுகளை வளர்த்து வருகின்றனர். உழவுத் தொழிலின் எல்லாக் கட்டங்களிலும் உதவுகின்றன. குடியானவர்களின் பெருஞ்செல்வமாக (மாடாக) அவை விளங்குகின்றன,

பொறியியல்

ஒரு நாட்டின் அறிவுத் திறத்தின் அளவு கோள் அந்நாட்டின் பொறியியல் பணிகளே ஆகும். அவைகளைக் கட்டுமானப் பகுதிகளாகவும், எந்திரப்பகுதிகளாகவும் பிரிக்கலாம்.

கட்டுமானப் பணிகளில் தலையாயவை வேளாண்மைக்கு உதவுபவையே. கோவை மாவட்டத்தில் நொய்யலாறும், வாணியாறும் பாய்ந்து வளம் கூட்டுகின்றன. காஞ்சியாறு எனப்படும் நொய்யலாற்றில் பண்டைக் காலத்தில் 96 அணைகள் இருந்தனவாம். அவற்றில் பெரும்பாலான அணைகள் இன்றும் நல்ல நிலைமையில் உள்ளன. இவை ஆற்றின் குறுக்கே கட்டப்பட்டிருக்கும். அதன் தொடர்ச்சியாக ஒரு கால்வாய் வெட்டப்பட்டிருக்கும். வெள்ளப் பெருக்கின்போது வாய்க்கால் வழியே நீர் ஓடி ஏரி குளங்களை நிரப்பும். உபரிநீர் ஆற்றுப் போக்கிலேயே அணையில், வழிந்தோடி அடுத்த கால்வாய்களை அடையும். பெய்யும் மழையில் பெரும்பகுதியைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளத்தக்க சிறந்த ஏற்பாடு. இந்த வறண்ட பகுதிக்குப் பேருதவியாக இருந்தது. இவ்வணைகள் கற்சிறை எனப்பட்டன,

வாய்க்கால் வழியே நீர் ஓடி ஏரிகளையும், குளங்களையும் குட்டைகளையும் நிறைத்தன. அவற்றில் தேங்கிய நீர் கொண்டு நஞ்சை விவசாயம் சிறந்து விளங்கின. கோவை மாவட்டத்தில் பல ஊர்கள் ஏரி, குளம், குட்டை ஆகிய ஈறுகளை உடையனவாக உள்ளன. கோவை மாவட்டக் கல்வெட்டுக்கள் ஏராளமான பழைய ஏரிகள், குளங்கள் பற்றிய தகவல்களைத் தருகின்றன. உடைந்து போன குளங்களைப் புதுக்கியுள்ளனர்.[11] குளங்களைப் பேணவும், பாதுகாக்கவும் மானியங்கள் விடப்பட்டன. பார்வையிடும் பொறுப்பை எப்போதும் மீன் பிடிப்பதற்காக குளக்கரையிலேயே இருக்கும் செம்படவன் வசம் ஒப்புவிக்கப்படுகிறது.

ஆபத்து நேருங்காலத்தில் ஊராருக்கும், தலையாரிக்கும் தெரிவிக்கவேண்டியது அவன் பொறுப்பாகும். அதற்காக மீன் பிடிக்கும் உரிமையும், மானியமும் வழங்கப்பட்டன[12].

அணைகளின் கட்டுமானப் பணிகள் வியக்கத்தக்க அளவுக்குச் செம்மையாக இருந்தன. பாறைக்கால் பார்த்து அமைவிடம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. பெரும்பெரும் கற்களை உடைக்காமல் உருட்டிக் கொண்டு வந்து கட்டப்பட்டது.கற்கள் ஒன்றையொன்று கோர்த்துக் கொண்டு, தத்தம் சொந்த எடையாலேயே, தண்ணீரின் உந்தலைத் தாங்கும் வண்ணம் கட்டப்பட்டதாலேயே எக்காலத்திற்கும்

நிலைத்து நிற்கும் வண்ணம் உள்ளன. தற்காலத்தில் பெருங்கற்களை உருட்டிக் கொண்டு வரும் நுட்பத்தை தொழிலாளிகள் மறந்துவிட்டனர். கிரேன் போன்ற பொறிகள் தேவையாகின்றன. நமது முந்தையோர் திறனை இழந்து, தவிக்கின்றோம். ஓர் அறிவின் தொடர்ச்சி அற்றுப் போய்விட்டது.

பெருங்கற்களின் இடையே செங்கல் சல்லியுடன் சுண்ணாம்பு மற்றும், கடுக்காய் கருப்பட்டிநீர் முதலானவற்றை கலந்து நிரப்பியிருப்பார்கள். தற்போது சுர்க்கி காங்கிரீட்டு என்ற பெயரில் அழைக்கப்படுகிறது. காலங்காலமாக நீரோட்டத்தின் அரிப்பைத் தாங்கி நின்றுள்ளன.

அரண்மனைகளில் உல்லாச நீச்சல் குளங்கள் இருந்தன. அவை வேண்டும்போது நிறைத்துக்கொள்ளவும், வேண்டாதபோது வடித்துக் கொள்ளவும் வாய்ப்பாக பொறியமைப்பு உடையனவாகத் திகழ்ந்தன என்று பெருங்கதையால் அறிகின்றோம்.

நிறைக்குறின் நிறைத்துப் போக்குறின் போக்கும்
பொறிப்படை அமைந்த பொங்கு இலவந்திகை[14]

இவற்றை எந்திர வாவிகள் என்று மணிமேகலை கூறும்.

மற்றும் மாளிகைகள், எழுநிலைமாடங்கள், நிலா முற்றங்கள் அரண்மனை, பூங்காக்கள், திருமணி அம்பலம், பொற்கோட்டம்பலம் அத்தாணிமண்டபம், மந்திரமாடம், பொறியமை மாடம், பொதியறை இசை மண்டபம், ஆடம்பலம், கூத்தப்பள்ளி, உலாவு மண்டபம், விருந்துகோயில், மற்றும் வழிபாட்டிடங்கள் போன்ற எண்ணிறந்த கட்டிட அமைப்புகளை பெருங்கதையால் அறியலாம்,

திருப்பாண்டிக் கொடுமுடிக் கோயில் ஏழாம் நூற்றாண்டிலேயே உயர்ந்த மதில்களைக்கொண்டு சிறந்து விளங்கியமைவேள்விக்குடிச் செப்போட்டால் அறியலாம்[15]. கொங்கு நாட்டில் 36 பெருங் கோயிலும் 360 சார்புக் கோயில்களும், 32 அணைகளும் கட்டிய தாக சோழன் பூர்வ பட்டயம் கூறும். சிற்பக் கலையில் ஒப்புமையில்லாதாகக் கூறப்படும் பேரூர் இம்மாவட்டத்தைச் சேர்ந்ததேயாகும். பேரூர் சபாமண்பத்துச் சிற்பங்கள் மிகச்சிறப்பு வாய்ந்தவை.

பொறிகள் ஊர்திகள்

பாண்டில், வையம், தேர் போன்ற பல ஊர்திகளைப் பற்றியப் பெருங்கதையால் அறிகின்றோம். அதில் தானே இயங்கும் பொறி

ஒன்றினையும் கொங்குவேள் காட்டுகின்றார். ஆணி வையம் என்று அதற்குப் பெயர். பூதி பயன்படுத்தும் அவ்வண்டியை யவண விரன் வடிவமைத்துச் செய்து தந்ததாகச் சொல்லுகின்றார். இரும்பாலான இறகுகள் கொண்டிருந்தது. குதிரை முதலியன பூட்டப் படாமல் இணைததிலேயே இயங்கும் தன்மை கொண்டிருந்தது. தக்க பயிற்சியுடன், வண்டியின் விசையைத் தக்கவாறு இயக்கி வேண்டிய திசையில் செலுத்தலாம். வண்டியை வேண்டும்போது பூட்டிக் கொள்ளவும் வேண்டாதபோது உறுப்புறுப்பாகப் பிரித்துக் கொள்ளவும் முடியும்[16].

இதுபோன்ற முயற்சிகள் இடைக்காலத்தில் கொங்கு நாட்டில் அவ்வப்போது நிகழ்ந்துள்ளன. பறந்து காட்டும் ஆர்வம் இருந்ததையும் சில பட்டயங்களால் அறியலாம்[17]. சென்மப்புலவன் என்பவன் இறகுகள் கட்டிக் கொண்டு, ஒரு மலையின் மேலிருந்து அடுத்துள்ள குளத்தின் மீது பறந்து காட்டியுள்ளதாகத் தெரிகின்றது. பறப்பதற்குக் குளத்தைத் தேர்ந்தெடுத்ததிலிருந்து, முயற்சியின் உண்மை புலனாகின்றது. பறப்பதில் தோல்வியுற்றுக் கீழே விழுந்தாலும் அடிபடாதன்றோ?

இதுபோன்ற செய்முறை அறிவியலின் தொடர்ச்சியாகவே, இன்று கோவையில் மூன்று பொறியியல் கல்லூரிகளும், இரண்டு பல்நுட்பியங்களும் தோன்றியுள்ளன என்றால் மிகையாகாது.

உலோக உற்பத்தி

பொறியியல் பணிகளுக்கும் பொருளோங்கு திட்டங்களுக்கும், உலோகங்கள் இன்றியமையாதன. பொன், செப்பு,இரும்பு போன்ற மூல உலோகங்கள் பண்டைக் கோவை மாவட்டத்தில் கிடைத்துள்ளன.

பண்டு தொட்டே வாள், வேல் முதலிய போர்க்கருவி இரும்பால் செய்யப்பட்டன. பாறைகள் உடைப்பதற்கான உளி முதலியனவும் இரும்பால் ஆயின. வண்டி முதலியவற்றின் அச்சுகள், இருசுகள், கதவு முதலியவற்றின் கொண்டிகள் முதலான இரும்பால் செய்யப் பட்டன.

கோவை மாவட்டம் மலை வளம் நிறைந்தது. அவற்றில் இரும்புத் தாது நிறைந்திருக்கும். மலையின் மணலைத் திரட்டிக் கொண்டு வந்து, தொடர்ந்து அடுப்பில் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகப் போட்டு ஊதிக் கொண்டே வந்தால், இரும்புத் தாது உருகி ஒன்று

சேர்ந்து இரும்புக் கட்டியாகும். பிற மணல் பகுதி பிரிந்துவிடும். கி. பி. 1800 இல் சென்னிமலையில் இரும்பு உருக்குவதை நேரில் கண்ட சர் பிரான்சிஸ் புக்கானன் என்ற ஆங்கிலேயர் இந்தச் செயல் முறையை விளக்கியுள்ளார். இந்தக் கால கட்டத்திற்கு முன்னரும், கிட்டத்தட்ட இதே முறையை கையாளப்பட்டதாக எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

இரும்பைப் பதப்படுத்தும் முறையினைத் தமிழர் அறிந்திருந்தனர். தற்காலத்தில் கல்லில் குழி போடுவதற்குப் பயன்படுத்தும் கடப்பாறையில் வைரமுனை பொருத்தப் பட்டிருக்கும். ஆனால் பழைய காலத்தில் இரும்பு முனைகளுக்குக் கெட்டிப் படுத்தும் எளிதான முறை ஒன்றிருந்தது அந்த நடைமுறை இன்றும் புழக்கத்தில் உள்ளது. பழுக்கக் காய்ச்சிய கடப்பாறை முனையை, சிறிய அளவு மட்டும் குளிர்ந்த தண்ணீரில் நனைத்தால் முனை கெட்டியாகிவிடும். இரும்புத் தொழிலின் எல்லா நுணுக்கங்களும் அறிந்து வைத்திருந்தனர் நம் முன்னோர்.

வானியாற்றின் மணலில் தாமிரம் கலந்திருந்ததாகவும், அதனை உருக்குவதன் மூலம் கிடைத்த தாமிரத்தை மேலச் சிதம்பரத்தில் செப்புச் சிலைகள் செய்வதற்கு அனுப்பியதாகச் சோழன் பூர்வ பட்டயம் கூறும்.

உலோகக் கனி வளம் மிகுந்தது இந்நாடு. இவ்வுலோகத்தி லிருந்து தொழில் செய்வோர் கம்மாளர் எனப்பட்டனர். பொன், வெள்ளி வேலை இரும்பு வேலை: தச்சுவேலை செய்வோர் அனை வரும் பொதுவாக இப்பெயரில் குறிப்பிடப்பட்டாலும் சிறப்பாக இரும்பு வேலை செய்வாரைக் குறிப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

இடைக்காலத்தில் இவர்களுக்குச் சமூகத்தில் சில உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. மறுக்கப்பட்ட காரணம் விளங்க வில்லை. அவ்வுரிமைகளாவன: மேலாடை தரித்தல், செருப்பு அணிதல் வீட்டு விசேச காரியங்களுக்கு கொம்பு முதலான வாத்தியங்கள் முழங்குதல் இன்றும் சில. கொங்குச் சோழனான விக்ரம சோழன் காலத்தில் அதற்கான தடைகள் நீக்கப்பட்டன. பேரூர், திருமுருகன் பூண்டி போன்ற பல ஊர்க் கோயில்களில் இவை கல்லெழுத்துக் களில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இடைக்கால கொங்குச் சமுதாயத்தில் சாதிப்பாகுபாட்டின் கொடுமை அந்தந்த ஊர் மக்களின் பிணக்கு களால் பெரிதடைந்துவிடும். பாதிக்கப்பட்டோர் அரசனிடம் முறை யிட்டால் தீர விசாரித்து பாதிக்கப்பட்டோர் சார்பாக நல்ல தீர்ப்பு வழங்கப்படும். வேறு பல சாதியினருக்கும் இது போன்ற பாதகங்கள் ஏற்பட்டுப் பின்னர் தக்கார் தலையிட்டால் நிவர்த்தியாகியுள்ளன.

தோல் வேலை

காலுக்கு பாதுகாப்பு காற்செருப்பு. இப்பகுதி நடுகல் சிற்பங்கள் பலவற்றிலிருந்து செருப்புத் தைக்கும் வேலை எவ்வளவு சிறப்பாக இருந்தது என்றறியலாம். இத்தொழிலில் ஈடுபடுவோர் மாதாரி எனப் படுவர். உழவு வேலைகளில் வேளாளருக்கு உறுதுணையாகஇருப்பர். நீர் இறைக்கும் பறிதைப்பர், பண்ணையில் எல்லா வேலைகளையும், குடும்பத்தினர் அனைவரும் செய்வர். சென்னிமலையில் மலை மணலிலிருந்து இரும்பு தயாரித்தோர் இவ்வினத்தாரே என சர் பிரான்சிஸ் புக்கான் குறித்துச் சென்றுள்ளார்.

இச் சமூகத்தின் ஒரு சில முன்னேறிய பழக்கவழக்கங்கள் உண்டு. திருமண முறிவும், பெண்களின் மறுமணமும் எளிதானது, மணமான பெண் தன் கணவனிடமிருந்து விலக உரிமை உண்டு 'துரும்பறுத்தல்' என்று அதற்குப் பெயர். மணமுறிவுக்குப்பின் அவர் வேறு ஆடவனை மணந்து கொள்ளுதல் பொருந்தும். இந்தப் பழக்கம் வேறு சில சமுதாயத்திலும் உள்ளதாகத் தெரிகிறது. இதன் சமுதாய விளைவுகள் ஆராய்ச்சிக்கு உரியன என்பதாலேயே இங்கு குறிப்பிட்டோம்.

மட்பாண்டங்கள்

தொல்லியலார் காணும் தொழில்களில் தொன்மையானது மட்பாண்டத்தொழில். தோண்டும் இடங்களிலெல்லாம் பல புதிய அரிய செய்தியைத் தருவன அவையே. கோவை மாவட்டம் இன்னும் தொல்லியலார் கடைக்கண் பார்வையில் படவில்லை. அதனால் முறையான அகழ்வாராய்ச்சி இன்னும் ஏதும் நடைபெற்றதாகத் தெரியவில்லை.

சென்னிமலைக்கு அடுத்துள்ள பிடாரியூரில் அருமை வாய்ந்த கருப்பு-சிவப்புவண்ண ஓடுகள் கிடைக்கின்றன. சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முந்தியவை. சர்க்கார் பெரியபாளையத்திலும் பழமை மிகுந்த ஓடுகளும், வண்ண கோலங்கள் எழுதப்பட்டவையாகவும் மிகவும் பழமை வாய்ந்த ஓடுகள் கிடைக்கின்றன.

கிராம தேவதைக் கோயில்களில் பல மண்பொம்மைகள், உருவாரங்கள் காண்கின்றீர்கள். கால்நடைகளுக்கு சுகக்கேடு வரும் போது, அம்மனுக்கு உருவு செய்வதாக மக்கள் வேண்டிக்கொள்வர். திருவிழாவின்போது அவை செய்து வைக்கப்படும். அவை மண்ணால் செய்யப்படுபவையேயாகும். தேவியின் சுற்றுலாவிற்

காக அரண்மனைக்குதிரை என்ற பெரிய குதிரையும் செய்து அளிக்கப்படும். இது ஊர்ப்பொதுவில் திருவிழாவின் பாகமாக அளிக்கப்படுகிறது.

ஐயனார் கோயிலில் 20 அடி உயரத்திற்கு மேற்பட்ட கம்பீரமான ஐயனார் சிலைகளைப் பார்க்கின்றீர்கள். முடி, முகம், கை, நெஞ்சு இடுப்பு, கால் இவைகளைத் தனித்தனியே செய்து பின்னர் கதையால் இணைத்து வண்ணம் பூசுவர். இவை அனைத்தும் சுட்டமண். பூசையில் வைக்கப்படும் முத்தாழம்மண் போன்ற அம்மன் சிலைகள் சுடாமல் வண்ணம் பூசி வழிபாட்டில் வைக்கப் படும்.

எட்கர் தர்ஸ்ட்டன் என்ற ஆசிரியர் தனது இந்தியச் சாதிகளும், பழங்குடிகளும் என்ற நூலில் இந்தச் சமுதாயத்தின் தொழில் முறை பற்றிச் சில தகவல்கள் கொடுத்துள்ளார். மண் ஏனங்கள் செய்யும் திருவை பற்றி அவர் கூறியுள்ள குறைகள் கோவை மாவட்டத்திற்குப் பொருந்தாது. அவர் கண்ட திருவை, கொங்கு நாடு தவிர பிற பகுதி களில் புழக்கத்தில் உள்ளவை. வனைபவரே குச்சியால் தள்ளி ஓட்டக் கூடியது, ஓடாத போது நிற்க முடியாமல் சாய்ந்து கொள்ளும். இதை குறையுடையது என்று உயர்திரு. தர்ஸ்ட்டன் கண்டித்துள்ளார். இக்குறைகளெல்லாம் கோவை மாவட்டத்துத் திருவையில் கிடையாது, இங்கே திருவையை ஓட்டுவதற்கு தனி ஆள். ஆள் ஒரு பீடத்தில் அமர்ந்து வேலை செய்யலாம். ஓடாத போதும் திருவை சாயாத வகைகளில் அடி அச்சு கருங்கல்லால் ஆனது. வீட்டுபெண்களே திருவையை ஓட்டலாம்.

மட்பாண்டங்கள் வனைவோர் குயவர் எனப்படுவர். கொங்கு நாட்டிலுள்ளோர் கொங்கக் குயவர் என்றழைக்கப்படுவர். இடைக் கால குடியேற்றத்தில் தெளிவான வருகை இச்சமூகத்தின் மூலமே தெரிகின்றது. இன்றும் அமலில் இருக்கும் மதுக்கரைப் பட்டயம் என்ற சுவடி மூலம் தெளிவான கருத்துக்கள் கிடைக்கின்றன,

இக்குடியேற்றம் நடைபெற்றது, ஒப்பந்தம் எழுதியது கி. பி. 1114 ஆம் ஆண்டு. அக்காலக் கொங்கு நாட்டு வேளாளருக்கு நவ பாண்டம் வேண்டும் என்ற ஆர்வம் வந்துவிட்டது. அதனால் சோழ நாடு சென்று பானை வனைவதில் சிறந்த 30 குடும்பங்களை அழைத்து வருகின்றனர். கொங்கு நாட்டு எல்லையில் உள்ள மதுக் கரைச் செல்லாண்டியம்மன் கோவிலில் எல்லோரும் ஒன்று கூடி பட்டயம் எழுதப்படுகிறது வேட்கோவர் தமது சொந்த பந்தங் களையெல்லாம் விட்டுப் பிரிந்து வருவதால் அவர்கள் வேளாளருக்கு சமமாக வைத்துக்கொள்வதாக வாக்களிக்கின்றனர். “கொள்ளி

கோடி ஒன்று, உண்பதுவும் தின்பதும் ஒன்று, கொல்வினை கொடுப் பினை பிறதியம்''. திருமண உறவுதவிர மீதியில் சம உரிமை வழங்கப் படுகிறது. வேளாளருக்கே உரித்தான திருமணச் சடங்குகளில் பாதியான ஆறு சடங்குகளைச் செய்துக்கொள்ளும் உரிமை வழங்கப் படுகிறது. ஞப்பாரி கொட்டி வருதல், காமோதிரம் போடுதல், நாட்டுக்கல்லுக்குப் போய் வருதல், மாப்பிள்ளை குதிரை ஏறி நகர் வலம் வருதல், பெருத்தாலி கட்டுதல், காவிழங்குதல் என்பவையே அவை, ஒப்பந்தம் முடித்ததும், ஒரு நாட்டிற்கு ஒரு குடும்பம் வீதம் 24 குடும்பங்களையும், பெரிய ஊர்கள் எட்டிற்கு எட்டுக்குடும்பங்கள் ஆக 30 குடும்பங்களை அமர்த்துகின்றனர். இன்று இவர்கள் இந் நாட்டுப் பெயர்களையே தமது குடிப்பெயராகக் கொண்டுள்ளனர். இன்று ஒரு குடி சுமார் ஆயிரம் குடியாகப் பெருகியுள்ளது. ஒவ் வொரு நாட்டாரும் தமக்கே ஒரு சாமி வைத்து அதற்கென செப்புச் சிலைகள் வைத்துக்கொண்டுள்ளனர். இதற்குத் நனிக் கோயில் கிடையாது. ஒவ்வொருவரும் தம் குழந்தைகள் வளருமுன், தம் வீட்டிற்கு எடுத்துச்சென்று தெவம் என்று சொல்லப்படும் பூசை செய்து தமது குழந்தைகளுக்கு சாமியின் பெயர் வைப்பர். அது போல சாமி தமது குடிகளின் வீடுகளுக்கு மாறிமாறி சென்று கொண்டே இருக்கும். திருமணத்திற்கு ஆவது போன்ற பெருஞ் செலவு இதற்கும் ஆகும். பழங்கலைகளின் பதிவுச் சட்டப்படி கோவைப் பழங்கலைப் பதிவு அலுவலருக்கு வந்துள்ள விண்ணப் பங்களில் திருக்கோயில் தவிர தனியார் விண்ணப்பங்களில் இவர் களின் விண்ணப்பங்களே அதிகம் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கொங்கு நாட்டுக் கோயில்கள் சிலவற்றிற்கு நுந்தாவிளக்கு இவ் வினத்தோர் வைத்துள்ளனர்.[18]

வேட்டையாடுதல்

தொன்று தொட்டு வேட்டையாடுதல் இப்பகுதியில் சிறந்து விளங்கியுள்ள காடும் காடு சார்ந்த முல்லை நிலப்பகுதியாக நெடுங் காலம் இருந்துள்ளது. கொடுவில் ஆடவர் பகழி தீட்டி [19] எனச் சங்கப் பாடல் கூறும். நடுகல் சிற்பங்கள் வில்லும் அம்பும், இடை யில் குறுவாளும் கொண்டு இருப்பது வேட்டையின் சிறப்புக்களைக் காட்டும். வேட்டையாடியோர் வேடர் என்றும் பின்னர் வேட்டுவர் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் பல இடங்களில் முன்பு ஊராளும் தலைவர்களாக இருந்துள்ளனர். இடைக்காலத்தில் ஏற் பட்ட புதிய குடியேற்றத்தில் நிகழ்ந்த பூசல்களில் இறந்துபட்டு நடுகல் ஆயினர். வடிவுள்ளமங்கலத்தைச் சேர்ந்த அழகன் காளியின் நடுகல் பழமங்கலத்துச் சொக்கநேந்தல் நடுகல், தலைய நல்லூர் கிழங்கன் நடுகல் ஆகியன குறுப்பிடத்தக்கன.

பூசை செய்தல்

கொங்கு நாட்டில் ஊர்த்தேவதையின் கோயில்களே மிகுதி. இலக்கியக் கடவுளர்க்கான பெருங்கோயில்களும் பின்னர் நிறைந்துள்ளன.

அம்மன்கோவில்களின் பூசை உரிமை பண்டாரம், ஆண்டி என்பர் வசம் உள்ளது. ஆடு, கோழி எருமைகிடா முதலியன பலியிடும் பழக்கம் இருந்தது. ஐயனார்கோயில் பூசை குயவர்கள் வசம் சில ஊர்களில் உள்ளது. பெருங்கோயிலின் தேர்த் திருவிழாவிற்கு முதல்நாள் அமாவசையன்று நடுசாமத்தில் நிகழ்த்தும் கிராம சாந்தி குயவர்களின் உரிமையாக உள்ளது. சங்க காலத்திலிருந்து இந்தப் பழக்கம் நிலவுவதாகத் தெரிகின்றது.[20]

சிவன்கோயில் பெருமாள்கோயில் போன்ற பெருங்கோயில் பூசைகளைச் சிவபிராமணர் கவனித்து வந்துள்ளனர். கோயில்களைத் திருப்பணி செய்தபோதெல்லாம் பூசைக்கென்று பல்வேறு இடங்களிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்ட சிவபிராமணர் அமர்த்தப்பட்டனர், என்ற விவரத்தை சோழன் பூர்வ பட்டயத்தால் அறியலாம். பழனியில் மலைக்கோயில் தாபிதம்செய்து, வழிபாடு ஏற்பாடு செய்த போது பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் கொடுமுடியிலிருந்து குருக்களை ஏற்பாடு செய்ததாக அக்கோயில் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. கி. பி. 1800 இல் பயணம் செய்த உயர்திரு புக்கானன் அக்காலக் கோயில் நிலவரங்களைத் தெளிவாக குறித்து வைத்துள்ளார்.

திருக்கோயில்களுக்கு அளிக்கப்படும் நன்கொடைகளைப் பெற்று தர்மங்களை நிறைவேற்றும் அதிகாரிகளாக செயல்பட்டமை கோவை மாவட்டக் கல்வெட்டுக்களால் புலப்படும். நுந்தா விளக்கு எரிக்கப் பொருள் வைப்போர் இவர்களிடமே மூலதனமாக வைத்துள்ளனர். தீர்த்தமும் தெர்ப்பையும் கொண்டு கருவறைக்குள் நிழைத்து பூசை செய்வார்களானதால் குடம்கொண்டு, குச்சிகொண்டு கோயில் புகுவார் என்று கல்வெட்டுக்கள் இவர்களைக் குறிப்பிடும். ஊரின் முதன்மைக் குடிகளாக மன்னரும் வணங்க வாழ்ந்துள்ள பெருமை மிக்கார்[21].

அடிக் குறிப்புகள்:

1. நற்றிணை 353
2. புறம் 125
3. பெருங்கதை வத்தவகாண்டம், நான்காம்படலம்.
4. பெருங்கதை 1-54-164
5. பெருங்கதை 1-42-204 &
   தாண்டெக்ஸ் வெள்ளிவிழா சிறப்பு மலர் 1947–72
6. கொங்கு 3/75 மூன்றாம் தொகுதி
7. பதிற்றுப் பத்து 22
8. பதிற்றுப் பத்து 77
9. பதிற்றுப் பத்து 78
10. பதிற்றுப் பத்து 22
11. கொடுமுடிக் கல்வெட்டு : வெதிரி மந்தை வெள்ளைக்குளம்
12. தேனோலை-அக்டோபர் 1976
13. பெருங்கதை
14. பெருங்கதை ஆராய்ச்சி-சிலம்பொலி செல்லப்பன்: பக்கம் 363-83
15. தேனோலை சூலை 1976
16. பெருங்கதை ஆராய்ச்சி: பக்கம் 390
17. தேனோலை (5)சூலை 1975-சென்மப்புலவன் பட்டயம்
18. தேனோலை அக்டோபர் 1976
19. அகம் 159
20. நற்றிணை
21. பதிற்றுப் பத்து 63

தமிழ்நாட்டு அரசு தொல்லியல் துறையின் கோவை மாவட்டக் கருத்தரங்கில் வாசிக்கப்பட்ட தொகுப்புரை.

குமரிக் கண்டம்

சில புவியியல் உண்மைகள்

வடிவே லெறிந்த வான்பகை பொறாது
ப∴றுளியாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள

என்ற இளங்கோவடிகள் கூற்றும், பின்னர் வந்த உரையாசிரியர் களின் விளக்கங்களும், தமிழ் நாட்டின் தென்பகுதியில் பெருநிலப் பரப்பு இருந்ததையும், அது கடலுள் மூழ்கியது என்றும் நிலப்பரப்பு எவ்வளவு? போன்ற கேள்விகளுக்கு புவியியல் கூறும் பதில் என்ன வென்று காண்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

குமரிக்கண்டம் பற்றிய செய்திகளை நமக்கு அறிவிப்பவைகள் நமது சங்க இலக்கியங்கள். அவைகளுக்கு எழுந்த உரைகள் போன்றன. சங்க இலக்கியங்கள் 1800 ஆண்டுகளுக்கு முந்திய பன்னெடுங்காலத்தில் பரவலாக இருந்தவை. பொருள் கொள்வதில் பிழை இல்லையெனின், உண்மைச் செய்திகள் பல தரவல்லவை. உரையாசிரியர்கள் காலமோ ஏழெட்டு நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்ன ராகும். செவிவழிச் செய்திகள் பலவற்றை நிரப்பி, உண்மை தெளி வாகப் புலராவண்ணம் செய்துவிடுகின்றன.

இலக்கியங்கள் கூறும் செய்திகளை உறுதிப்படுத்தும் சான்று களாக இதுவரை நம்பப்பட்டு வந்ததை இரண்டு ஆங்கில நூல்கள். அவை,

1. The story of Atlantis and the lost to Lemuria — W. Scott Elliot.

2. Lemuria - The lost continent of Pucific — W. S. Caive

இவற்றின் உள்ளடக்கிய தமிழ் நூல் பன்மொழிப் புலவர் கா. அப்பாத் துரையார் அவர்களின் 'குமரிக் கண்டம் - அல்லது கடல் கொண்ட தென்னாடு' ஆகும்.

முதலில் கூறிய இரண்டு நூல்களிலும் 50,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னும், 2,00,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னும் உலகத்தரை அமைப்பு எப்படி இருந்தது என்று தோராயமாகக் காட்டியுள்ளார்கள். அவை,புவியியல் அறிவின்படி உலக வரலாற்றுடன் ஒத்து வரவில்லை. ஸ்காட் எலியட் அவர்களும் கார்வே அவர்களும் புவியியலாளர்கள் அல்ல. மேலும் அவர்கள் காலத்தில், அதாவது, சுமார் அரை நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் கிடைத்த ஆதாரங்களைக் கொண்டு பின்னப்பட்ட ஆராய்ச்சியாகும்.

நில அமைப்புகள் பொருந்தாததோடு, அவர்கள் மனிதத் தோற்றம் பற்றிய கருத்துக்களும் சமய அடிப்படையில் தோன்றியவை. குமரிக் கண்டம் மக்கள் கூர்தலற வளர்ச்சியில் ஆறு படிகள் உள்ளன என்றும்,

இந்தப் பெருநிலத்தில் தமிழகத்தைக் சுற்றிலும் ஆசித்திரேலியா ஆப்பிரிக்கா, சைனா போன்ற எல்லா நாடுகளும் ஒட்டிக்கொண்டு இருந்தன. நிலவாழ் விலங்கினங்கள் ஒரு நாட்டிலிருந்து இன்னொரு நாட்டிற்கு எளிதில் நடந்து செல்லக் கூடியனவாக இருந்தன. நமது இலக்கியங்கள் கூறும் குமரிக் கண்டத்திற்கு இணையாக எதையாவது கூறவேண்டுமானால் இந்தகோண்டுவானாபெருநிலத்திற்கே அது பொருந்தும். இதுவோ 600 லட்சம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு என்பது நினைவில் கொள்ளத்தக்கது.

இரண்டாம் காலத்தின் இறுதியில் இப்பெருநிலம், விட்டு விலகத் தொடங்கியது. விலகிய பகுதியில் பசிபிக்மாக் கடலும் இந்துமாக் கடலும் தோன்றி வளர்ந்து இன்றைய நிலைமைக்கு வளர்ந்து விட்டன.

இவ்வாறு கண்டங்கள் ஒன்றையொன்று விட்டுவிட்டு விலகின. என்ற கண்டம் பெயர்ச்சிக் கொள்கையை முதன்முதலில் கற்பனை செய்தவர் அந்தோனியோ ஸ்நைடர் என்பவர். பாரிசில் 1858 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டார். அடுத்து எப். பி. டெய்லர் (1908) என்ற அமெரிக்கரும் ஆல்பிரட் பெக்னர் (1910) என்ற செர்மானியரும் அறிவித்தனர். அவர்களில் விளக்கம் அக்காலத்தில் புதிராகத் தோன்றினாலும், சிற்சில மாற்றங்களோடு தற்போது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. கண்டங்கள் விலகுவதற்காக விசை பற்றிய ஆய்வுக் கருத்துகள் பல அவ்வப்போது வெளிவந்து கொண்டேயுள்ளது.

புவியியல் கால அட்டவணை

பெரும் பிரிவு	உட்பிரிவு	இலட்சம் ஆண்டு தனிக் காலம்	இலட்சம் ஆண்டு கூட்டுக் காலம்	தொல்லுயிரெச்சங்கள்	குறிப்பு
தொன்மைக் காலம்	தொன்மை		40000	உயிர் தோன்றவில்லை	
முற்கேம்பிரியன்	முற்கேம்பிரியன்		15000	தாவரங்களும்,மெல்லுடல்விலங்கினமும்	
முதற்காலம்	கேம்பிரியன்	1000	5200	எலும்பில்லா விலங்கினம்	
3300லட்சம்ஆண்டுகள்	ஆர்டோவிசியன்	600	4200	,,	
	சைலூரியன்	350	3600	முதல் மீன், முதல் நிலத்தாவரம்.	
	தேவோனியன்	500	3250	முத்துக்கள், நிலநீர் வாழ்வன நுரையீரல் மீன்கள்	
	கார்ப்பானிபெரசு	600	2750	பூக்காத தாவரம், முதல் ஊர்வன தோற்றம்	
	பர்மியன்	350	2150	எலும்பில்லா விலங்கினம் அழிந்தன	
இரண்டாம் காலம்	டிரையாசிக்	300	1800	ஊர்வன, நிலநீர்வாழ் இன மிகுதி	
1200 லட்சம் ஆண்டுகள்	ஜூராசிக்	400	1500	பறவைகள், பூக்கும் தாவரம், கடல் பூச்சி	
	கிரீட்டேசியஸ்	500	1100	பேருருவ ஊர்வன அழிகின்றன. பூக்கும் தாவரம் மிகுகின்றது	கோண்டுவானு பெருநிலம் விலகுகிறது
மூன்றாங் காலம்	ஈயோசின்	200	600	பாலூட்டிகள் நத்தைகள்,	
60 லட்சம் ஆண்டுகள்	ஒலிகோசின்	150	400	பூக்கும் தாவரங்கள்	
	மையோசின்	130	250	பல்கிப் பெருகின்றன	
	பிளையோசின்	110	120		
நான்காம் காலம் 10 லட்சம் ஆண்டுகள்	பிளைஸ்டோசின்	10	10	மாந்தன் தோன்றுகிறான். பனியூழிகளில் பல பாலூட்டிகள் அழிகின்றன	
	தற்காலம்	0.1	—	தற்போது வாழும் விலங்கினம்	

எம். எ. கிருஷ்ணன், ஜியாலஜி ஆப் இந்தியா & பர்மா

அடுத்தது மூன்றாம் காலம், 600 முதல் 10 லட்சம் ஆண்டுகள் வரை உள்ள காலப் பகுதி ஆகும். பாலூட்டிகள் பற்றிப் பேசுகிற காலம் இது.

கடைசி 10 இலட்சம் ஆண்டுகள் நான்காம் காலம் எனப்படும். மனிதரின் மூதாதையர் இப்போதுதான் தோன்றுகின்றனர். முதுகு வளைந்த குரங்கிலிருந்து நேராக நடக்கக் கூடிய மனிதன் தோன்றி சுமார் 40,000 ஆண்டுகளே ஆயின.

சுமார் 50, 000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இருந்த நிலைமையை காண்போம். அப்போது இலங்கை தமிழகத்தோடு ஒட்டியிருந்தது. தமிழகத்தைச் சுற்றியுள்ள கடற்கரை. தற்போதுள்ளதை விட சுமார் ஆறேழு கிலோ மீட்டர் தள்ளியிருந்தது. வட இந்தியா முழுவதும் ஆழமில்லாக் கடலாக இருந்தது. 'டெத்சுக் கடல்' என்பர் புவியியலர். இமயத்தில் ஒரு பகுதி மட்டும் தாழ் நிலமாக இருந்தது. தெக்கனம் கெட்டித்தரை. அதே போல இமயத்தின் வடபகுதியும் கெட்டியான தரை. இவ்விரண்டின் நடுவில் அமைந்துள்ள வட இந்தியத் தரை. காலப்போக்கில் அழுத்தம் தாங்காமல் புடைத்து வளர்ந்தது. இந்த 50,000 ஆண்டுகள் இடைவெளியில் நடந்த நிகழ்ச்சிகள் செவிவழிச் செய்திகளாக வந்து இலக்கியங்களாகவும், புராணங்களாகவும் மலர்ந்துள்ளன.

ஆரியர் இந்தியாவிற்குள் வந்து நுழைந்தது 4000 ஆண்டுகட்கு முன்னர்தான். எனவே அதற்கு முன்னர் வாழ்ந்த இந்தியர் அனைவரும் திராவிடரே என்பது சிந்துவெளி நாகரிகத்தால் புலனாகிறது. முதல் இரண்டு படியினர் உருவம் இல்லாமல் வாழ்ந்தனர் என்பது போன்ற அறிவுக்கொவ்வாத செய்திகள் உண்டு. சமயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதால் அவ்வாறு இடற நேர்ந்தது. எனவே குமரிக் கண்டத்திற்கு ஆதாரமாக இவ்விரண்டு நூல்களையும் கொள்வது மண்குதிரை நம்பி ஆற்றில் இறங்குவதற்கொப்பாகும்.

ஞாலம் தோன்றிய காலத்திலிருந்து கூர்தலற வளர்ச்சியைக் காணலாம். (அட்டவணை-1). சுமார் 45000 லட்சம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தீப் பிழம்பாகப் பகலவனிலிருந்து தெரிந்த துண்டு குளிர்ந்து நிலமாகிறது. இன்றைக்கு 15000 லட்சம் ஆண்டுகள் வரை உள்ளகாலப் பகுதியை தொன்மைக் காலம் என்பர். அப்போது உயிரினம் தோன்ற வில்லை. 15000 முதல் 5200 இலட்சம் ஆண்டுகள் கொண்ட பகுதியை முற்கேம்பிரியன் என்பர், தாவரங்களும், மெல்லுடல் உயிரினங்களும், இப் பருவத்திலேயே

தோன்றின. அதற்குப் பின்னுள்ள காலகட்டத்தை நான்காக வகுத்துள்ளனர். 3200 முதல் 1800 லட்சம் ஆண்டுகள் வரை முதற்காலம் என்றும் 1800 முதல் 600 லட்சம் ஆண்டுகள் வரை இரண்டாம் காலம் என்றும் 600 முதல் 100 லட்சம் ஆண்டுகள் வரை மூன்றாம் காலம் என்றும் எஞ்சிய 100 லட்சம் ஆண்டுகளை நான்காம் காலம் என்றும் அழைப்பர்.

முதற்காலத்தில் எலும்பில்லாத விலங்கினங்கள், மீன்கள், நில வாழ் தாவரங்கள், நீர்வாழ் பாசிகள், முத்துக்கள், நீர் நிலம் இரண்டிலும் வாழ்பவை, நுரையீரல் கொண்டு முச்சுவிடும் மீன்கள், பூக்காத நிலத் தாவரம், ஊர்வன முதலியன தோன்றி வளர்ந்தன. முதலில் கூறிய எலும்பில்லா விலங்கினம் முதற் காலத்தின் இறுதியிலேயே அழிந்துவிட்டன.

இரண்டாம் காலத்தில் பெரும் உருவிலான ஊர்வன இனம் பல்கிப் பெருகியது. வெப்பமான வானிலை இருந்தது. பறவை இனம் தோன்றியது. தாவரம் பல்கிப் பெருகியது. இந்த இரண்டாம் காலத்தின் இறுதியிலேயே பேருருவிலான ஊர்வன விலங்குகள் அழிந்து போயின. இது 600 லட்சம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகும்.

தொன்மைக்காலம், முற்கேம்பிரியன், முதற்காலம், இரண்டாங் காலம் ஆகியவற்றில் இந்நிலவுலகம், இப்போதுள்ளது போல தனித் தனி கட்டங்களாக இல்லை. அனைத்தும் ஒன்றாக இணைந்து, இடையில் கடலால் பிரிக்கப்படாத ஒரே நிலமாக இருந்தது. இந்த நிலத்திற்கு கோண்டுவானா பெருநிலம் என்று பெயர் சூட்டியுள்ளனர். இந்தியாவில் மத்திய பிரதேசத்தில் கோண்டுபோரசு இருந்ததன் நினைவாக இப்பெயர் வைத்தனர். பேருருவ ஊர்வன இன விலங்கு ஒன்றின் தொல்லுயி ரெச்சம் கிடைத்ததே இதற்குக் கரணியம். இதே போன்று நிலவாழ் விலங்கினங்களின் எச்சங்கள் அமெரிக்காவிலும், ஆப்பிரிக்காவிலும் கிடைத்துள்ளன. இந்தக் காலத்தில் மனிதன் தோன்றவில்லை.

நமது சங்க இக்லகியங்கள் கூறும் கடல்கோள்கள் உண்மையா? மூன்றாங் காலத்தின் இறுதியில் (10 லட்சம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு) நிலத்தின் பெரும்பகுதிகளில் பனி நிறைந்திருந்தது. இந்தப் பனி உருகியதாலும், வேறுபல கரணியங்களாலும் அக்காலக்கடல் மட்டத்திற்கு மேல் தற்போதைய கடல் சுமார் 300 அடி அளவிற்குக் கடல் மட்டம் உயர்ந்து விட்டதாகக் கணித்துள்ளனர். (ஆர்தர் ஓம்ஸ்-பிரின்சி ல்ஸ் ஆப் பிசிக்கல் ஜீயாலஜி)) நேரான மனிதன் தோன்றி 40,000 ஆண்டு காலத்திலும் இத்தகை நீரேற்றங்கள் பல தடவைகள்

மேற்கோள் நூல்கள்:

1. சிலப்பதிகாரம்
2. தொல்காப்பியம் — பேராசிரியம்
3. — தெய்வச்சிலையார் உரை
4. இறையனாரகப் பொருளுரை
5. W. S. Carve — Lemuria - The lost continent of the Pacific (Jan 1935)
6. W. Scott Elliot — The Story of Atlantis and The lost Lemuria
7. கா. அப்பாத்துரை — குமரிக் கண்டம் அல்லது கடல் கொண்ட தென்னாடு.
8. M. S. Krishnan — Geology of India & Burma
9. S. Padmabham — The forgotton History of lands end
10. Arthur Holmes — Pranciples of Physical Geology
11. Raman K. V. — Excavations at Pumpuhar &
    புலவர் நா தியாகராசன் — காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் புதை பொருளாராய்ச்சி (ஆராய்ச்சி மலர் 3, இதழ் 1)
12. கூரியர்
13. கூரியர்
14. Arther S. Gregor — The Adventure of Man (1967)
15. James Ritchie, M.A.DSc — Thomson's Outlines of Zoology

இந்தியப் பல்கலைக் கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றத்தின், சென்னை மாநிலக் கல்லூரியில் நடைபெற்ற கருத்தரங்கில் ஆராயப்பட்ட எழுத்துரை.

அண்ணாவின் அடிச்சுவட்டில்
நடைபோடும் தமிழ்நாடு அரசு
நிறைவேற்றும் கிராமப்புறத்
தன்னிறைவுத் திட்டங்கள்.

ஏழை, எளிய மக்களின் நல்வாழ்வுக்கு உத்தரவாதம் அளிப்பதே உண்மையான சுதந்திரம் என்ற உன்னதக் கொள்கையைக் கொண்டவர்கள் அண்ணல் காந்தியடிகளும் அறிஞர் அண்ணாவும். அவர்கள் அடைய விரும்பிய இலக்கினை நோக்கித் தமிழகம் முன்னேறிச் செல்கிறது.

சிறுபாசனத் திட்டங்கள்

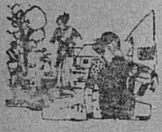

எல்லாக் கிராமங்களுக்கும் குடிநீர்

அரிசனங்களுக்கு வீடுகள்

கிராம மருந்தகங்கள்

அரிசன வீடுகளுக்கு மின் வசதி

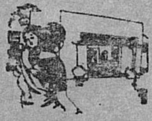

தாய், சேய் நல நிலையங்கள்

இணைப்புச் சாலைகள் சிறு பாலங்கள்

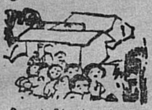

புதிய பள்ளிக் கட்டிடங்கள்

இயக்குநர், செய்தி மக்கள் தொடர்புத்துறை,
தமிழ்நாடு அரசு, சென்னை—600 009.

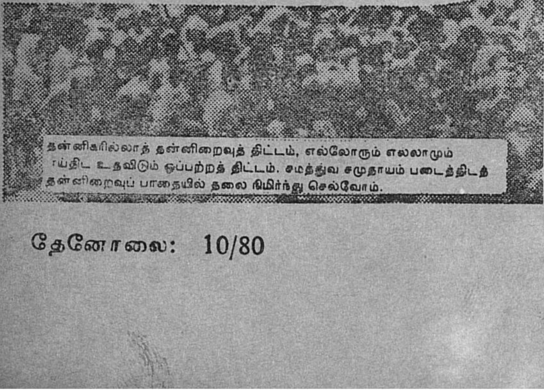

தன்னிகரில்லாத் தன்னிறைவுத் திட்டம், எல்லோரும் எல்லாமும் ய்திட உதவிடும் ஒப்பற்றத் திட்டம். சமத்துவ சமுதாயம் படைத்திடத் தன்னிறைவுப் பாதையில் தலை நிமிர்ந்து செல்வோம்.

All kinds of tyres from Scooter to Tractor tyres are retreaded most scientifically in our Modern Plant

OFFICE OF THE CURATOR
5 ஜன 1981
GOVT. ORIENTAL MANUSCRIPTS

TRIPLICANE
5.1.81
MADRAS-5

For Quicker and Dependable Retreading

Contact :

THE ANAMALAIS RETREADING CORPORATION

104, MOUNT ROAD—GUINDY
MADRAS - 600032

Dial : 433286, 433287, 433288

ஆசிரியர், வெளியிடுபவர் : கொடுமுடி சண்முகப் பிரகதம், 11-ஆ, இரண்டாம் பெருஞ்சாலை, இந்திரா நகர், சென்னை-600020.
அச்சிட்டோர் : நாவல் ஆர்ட் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை-600 014.